

Морев, правеща го заедно с любовта към Ирина парадоксално цялостен и в противоречивостта си. Или *хищната пресметливост на Зара*. Или виталността на **Ирина**, преминаваща в *зловещото равнодушие* на ледена красавица. Или *робската влюбеност* на поручик Бенц. Списъкът е дълъг - сляпа или егоистична страст, заслепление, алчност, пасивност или откровено нехайство към собственото падение. Понеже негативните страни в многоликата човешка същност Димов описва с еднакво майсторство, както и реалните достойнства на персонажите си, творейки в състояние на влюбена пристрастност и отдаденост на героите си. Не може да търпи само едно - *скупните и едноизмерни люде*. И те просто липсват в книгите му.

В героите си той цени *свръхмащаба*. Това, естествено, не са минувачът от улицата или съседът със скучното битие, които едва в четвъртото измерение на литературната реалност могат да изпъкнат като многопластови и сложни личности. Сред любимците му не е и предсказуемата жена с традиционни добродетели, колкото и прекрасна да бъде тя. Него го привличат *драматичните личности, разчупващи стандартите на общоприетото*, понеже са го надрастнали духовно и са *предопределени за необикновена съдба*, детерминирана от редките им заложби, извънредна чувствителност, привлекателност и *свръхмяра и в доброто, и в злото*.

Те не са нито ангелите, нито сатанинските персонажи от сантиментално-тривиалната книжнина. А пълнокръвни, земни и достоверни в *необикновеността* си мъже и жени. Често *чудаци* или *ексцентрици*, но неизменно *обаятелни* по свой неповторим начин. Особняци в една действителност, слагаща знак за равенство между нормалното и безкрилото съществуване. Но съвсем не са окаяните безродници и осъдени души, както ги характеризираше критиката, родена и вдъхновена от социалистическия реализъм, а търсеци и по своему *твърде чувствителни натури*, чиито светогледна неудовлетвореност и собствена болка - терзание по истински стойностното е всъщност *невъзможност за социална мимикрия* или доведено до крайност нежелание за конформистко приобщаване към *антиценностите* в личен и обществен план.

Затова те са, дори в привидната си апатия, БУНТАРИ. Техният ексцентризъм е и съзнателно отношение на конфронтиране с недостойното за живот. А претенциозността им в житейски план по отношение на хубавото, луксозното, житейски удобното и йерархично значимото е гротесково изкривено отражение на *духовната им несъвместимост* с пошлото, дребнавото, грозното, на които те противопоставят *един силно естетизиран подход към*